

Alice Lily Neradová

Melodie píruet

COO
BOO

Melodie piruet

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Alice Lily Neradová
Melodie piruet – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Melodie
piruet

Alice Lily Neradová

Melodie piruet

COO
BOO

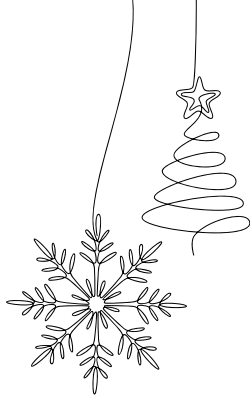
Pokud vás tahle kniha zasáhne, opatrujte ji jako oko v hlavě. Jestli ale máte v knihovně méně důležité kousky, pošlete je dál s www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Alice Lily Neradová, 2025
Illustrations © Barbora Srp Žižková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-4075-9
ISBN e-knihy 978-80-267-4076-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4097-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4098-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Mému dědečkovi, který *odešel k Ježíkovi*
o loňských Vánocích a stal se tak tím andělem
strážným, kterým pro nás všechny už za života byl.

1. kapitola

Emina hlava byla plná vjemů, protože kolem ní zářilo snad tisíc vánočních světýlek. Od červené přes modrou až po zelenou. Každá žárovka přispívala k veselé slavnostní náladě a utvářela daleko hezčí svět, než jaký býval za všedních dnů. Ema byla tak uchválena tou hrou světél, že si musela dávat sakra pozor, aby se nesrazila s dalšími lidmi na ledě. Tak jako každé vánoční prázdniny bylo venkovní kluziště u trhů naprosto přelidněné. Emě to ale nevadilo, svým způsobem si dokázala i takovou tlačenicí užít. Hlavně když si na sebe mohla natáhnout svetr s Rudolfem, a letos si dokonce pořídila i jasně červenou santovskou sukni. Dlouhé blond vlasy měla zapletené v copu, který si dozdobila rolničkami, takže při každém pohybu cinkala jako – no jako duch Vánoc!

Tak to vnímala alespoň ona sama. Její mladší bratr Martin si z ní ale utahoval s tím, že vždy když ji slyší, má pocit, že se k němu žene stádo ovcí. Jako kluk pro tyhle věci samozřejmě neměl pochopení. Ale i její bratr by byl v tuhle chvíli lepší společník než chlapec, který se vedle ní klouzal na ledě. Snažil se u toho vypadat strašně cool a až příliš

často potěšeně prohlašoval, že zatím nespádl. Podle Emina názoru ale pády k bruslení patřily a nebyla to žádná ostuda. Naopak, padat byl ten nejlepší způsob, jak se naučit padat pořádně, tak, aby si u toho člověk nijak vážně neublížil. Od bolesti k dokonalosti. Tuhle svoji teorii mu taky předložila, ale zřejmě mu nic neříkala.

„Takže ty máš ráda Vánoce?“ vyrušil Jakub Emu z jejího světélkového okouzlení.

Ema se na něj podívala a jen se sebezapřením neprotčila oči. „Ne, považuju je za naprosto přeceňovaný a komerční svátek, ze kterého se dělá zbytečné haló, aby se z lidí vytřískalo co nejvíce peněz,“ nedokázala se ubránit sarkasmu v hlase. Byla ve vánočním od hlavy až k patě, a to ji napadlo, že by si mohli jít zabruslit na vánoční trhy. Sotva jí mohl položit hloupější otázku. Samozřejmě že mohla jen přitakat a říct, že Vánoce miluje, ale Jakub už ji tak trochu iritoval.

Už dobrou půlhodinu nemluvil o ničem jiném než o světě *Counter*a. Ema samozřejmě věděla, že něco takového existuje, ale její znalosti byly velmi limitované. Zdálo se však, že to Jakubovi ani v nejmenším nevadí a je ochotný jí všechno osvětlit. Škoda jen, že Ema po tom ani trochu netoužila. V duchu se snažila rozpomenout, co ji vedlo k tomu souhlasit, že si s Jakubem vyjde. Chodili spolu na stejnou střední školu, nebo spíš do stejné budovy. Jakub studoval něco s počítači, zatímco Ema dělala hudební konzervatoř. Mikulášskou besídku ale měli z nějakého nepochopitelného důvodu společnou a tam ji Jakub přepadl tak nečekaně,

že souhlasila dřív, než si vůbec stihla uvědomit, na co vlastně přikyvuje. Nedalo se říct, že by byl Jakub špatný kluk, ale zkrátka byli každý z úplně jiného těsta. Nerozuměl ani jejímu humoru, protože na ni trochu rozpačitě mžoural. Asi si nebyl jistý, jestli to myslela vážně.

„To byl...“ chtěla říct sarkasmus, ale pak si to rozmyslela, aby se třeba neurazil, „žert.“

„Aha,“ usmál se s úlevou. „Já jsem si říkal, že bys jinak na sobě asi neměla tohle všechno,“ rukou máchl odshora dolů a málem kvůli tomu ztratil balanc.

„No jo, to já tak dělávám,“ pobaveně se ušklíbla. „O Velikonocích zase chodím převlečená jako zajíc.“

„Vážně?“ Jakubovy hnědé oči se překvapením trochu rozšířily, mírně rozevřel ústa a Emě bylo hned jasné, že jí to slupl i s navijákem.

„Ne, to byl další žert.“ *Protože někdo z nás je dělat musí,* pomyslela si. Nahlas to samozřejmě neřekla. „Nepůjďme si dát raději něco k pití? Jsem už trochu zmrzlá,“ navrhla a začala si třít ruce. Byla to pravda jen napůl. Normálně dokázala vydržet bruslit klidně dvě hodiny, než jí začala být zima, nicméně teď musela svoje tempo přizpůsobovat jinému člověku, a navíc spíš než chlad jí do morku kostí zalézala nuda.

„Kámo, tak to je fakt dobrej nápad,“ řekl nadšeně Jakub a Ema nedokázala zadržet smích, protože tohle spíš znělo, jako kdyby mluvil s jejím bráchou. Ten byl pořád kámo sem, kámo tam. Bylo to vážně otravné. Jakub si ale naštěstí něčeho nevšiml, nebo se tak alespoň tvářil.

Došli k jednomu ze stánků a objednali si horkou čokoládu. Ema měla zálusk na svařák nebo grog, jenže ještě nebyla plnoletá a nabručený výraz postaršího prodavače ji odrazoval od toho, aby pokoušela štěstí. Našli si volný stolek, ke kterému se postavili, aby si v klidu vypili sladký nápoj. Měli docela štěstí, protože tu bylo skutečně přelidněno. Ema ale včas postřehla, že nějaký postarší pár kousek od nich zrovna dopíjí. Jenže tu teď stáli, usrkávali z kelímků s motivem sněhových vloček a panovalo mezi nimi poněkud trapné ticho. Ema horečně přemýšlela, jak ho prolomit. Pak si všimla, že nad stolkem visí vánoční kometa a na jejím ocase je ozdobným písmem vyvedený nápis *Něco si přeji*.

„Jé, podívej,“ upozornila Jakuba a nadšeně kometu vzala do ruky.

„Hm, pěkný,“ prohlásil Jakub, ale jeho tón byl vlažný. „No a co by sis přála?“ dodal po chvílce ticha, asi aby se drhnoucí konverzace dala trochu do pohybu.

Ema se nad tím vážně zamyslela. Co by si přála? Bylo tolik věcí, po kterých toužila. Kterou jen vyslovit nahlas? V ten moment jí ale pohled zabloudil zpátky ke kluzišti a ulpěl na tmavovlasé dívce, která na rozdíl od ostatních lidí neobjížděla kluziště monotónně kolem dokola, ale někde zhruba ve středu ledu se točila v dokonalých piruetách. „To bych chtěla,“ vydechla zasněně.

„Co?“ zeptal se jí nechápavě Jakub a snažil se zjistit, kam to Ema vlastně kouká.

„Umět alespoň piruetu,“ vysvětlila a ukázala na dívku. Ema milovala krasobruslení už od doby, co byla malá.

Nikdy se mu ale nevěnovala. Většina jejího volného času padla na klavír a až teď, když byla starší, si zkusila najít nějaké ty tutoriály na internetu, ale nikdy se jí je nepovedlo převést do praxe. Možná že se i trochu bála a styděla před všemi těmi lidmi, co na veřejném bruslení bývali.

„Aha,“ odpověděl Jakub a zdálo se, že ho taková představa nijak nezaujala. Emu už to ale vlastně vůbec nepřekvapilo. Pocítila jen další nával podráždění, i když věděla, že tak trochu neoprávněný. Jen těžko by mohla po osmnáctiletém klukovi chtít, aby projevil zájem o piruety.

„Vlastně jsem si chtěla ještě dát přebrousit brusle. Už je mám trochu tupý a tady to dělají v podstatě za babku,“ oznámila Jakubovi a ukázala na budku, z níž byla provizorní půjčovna bruslí.

„Ok, jenom to dopiju,“ pokrčil Jakub rameny.

„Ne,“ vyhrkla Ema rychle. „To je dobrý! Jen pij! Však jsem za chvíli zase zpátky a alespoň nám nikdo nezabere stolek.“ Potřebovala přinejmenším pět minut klidu pro sebe. Naštěstí Jakub souhlasně přikývl a netrval na tom, že ji doprovodí.

Ema dorazila ke stánku, kde brousili brusle. Naštěstí, anebo možná i naneštěstí, tam nebyla žádná fronta, protože většina lidí si tu brusle půjčovala a na rozdíl od Emy neměla vlastní pár. Znamenalo to, že tu nebude muset nepohodlně postávat, ale i to, že to zabere méně času a ona se bude muset brzy vrátit zase za Jakubem. Muž ve stánku k ní stál zády a vesele si prozpěvoval *Ježíšku, panáčku*. Jeho hlas zněl poměrně mladě, ale naprosto falešně, což Emu s jejím

hudebním sluchem téměř přimělo zacpat si uši. Místo toho si raději hlasitě odkašlala, aby na sebe upozornila. Mladík se k ní okamžitě otočil a teď, když mu viděla do tváře, odhadovala, že nemůže být o moc starší než ona. Usmíval se a měl i takové veselé oči.

„Co pro tebe můžu udělat, princezno?“ zeptal se jí rozverně.

Ema se zakabonila, to, jak ji oslovil, se jí vůbec nezamlouvalo. „Přišla jsem si pro párek v rohlíku.“ Tentokrát by jí nevadilo, kdyby její komentář někoho urazil.

„Bohužel, poslední jsem prodal už jinému ze Santových elfů,“ pobaveně si přeměřil její vánoční outfit.

Emino světlé obočí vyletělo podrážděně vzhůru, tak princezna, nebo elf? Nenadchla ji ani jedna varianta. „Hm, to je blbý. Tak to mi alespoň můžeš nabrousit brusle.“ Opatrně mu je podala okýnkem.

„Takové krásky určitě.“ Vzal si od ní brusle a zálibně si je prohlédl. Přestože Eminy bruslařské dovednosti nebyly nijak podivuhodné, měla o něco kvalitnější brusle než takové ty běžné, co si lidé většinou kupují v povánočním výprodeji. Nebyly to brusle profesionálů, to ne, ale přesto to nebyly úplné křápy, takže tahle chlapcova poznámka nebyla až tak nemístná. Ema na to ale nic neřekla a jen mlčky sledovala, jak si přeměřil nože a pak první z bot vložil do přístroje na broušení. Chtěla sáhnout do kapsy pro telefon, aby se během čekání zabavila, ale chlapec se obrátil zpátky k ní a očividně si chtěl povídat.

„Tak co sis přála?“ zeptal se.

„Co prosím?“

„No, viděl jsem tě, jak držíš hvězdu přání, a měla jsi u toho takový zasněný výraz, tak by mě zajímalo, co sis přála,“ vysvětlil, jako by snad nebyla nad slunce jasnější věc.

„Chceš mi říct, že jsi mě sledoval?!“

„Nějak se tady zabavit musím, tak pozoruji lidi,“ pokrčil rameny, ale pak se pobaveně ušklíbl. „Na tobě mě nejdřív upoutalo, jak znuděně se tváříš. Nepřilíš vyvedený rande?“

„Poslyš, a nejsi ty nějak drzej?“ zeptala se Ema, aby mu nemusela dát za pravdu.

„Možná,“ připustil. „Tak co sis přála?“

Ema chtěla odseknout, že mu do toho nic není, a taky už se nadechovala, aby to udělala, ale něco jí v tom zabránilo. Nebyla si přesně jistá co, asi skutečný zájem, který se odrážel v jeho očích. „Přála jsem si umět piruetu na ledě,“ vydechla upřímnou odpověď.

Chlapec se jen usmál a pak se od ní odvrátil, protože zrovna došla bruska. Ema vlastně ani nečekala žádnou pořádnější reakci. Jen proto, že toho tenhle kluk věděl o bruslích o něco víc než Jakub, ho ještě nemusela nadchnout představa piruet. Předpokládala, že by ho spíš zaujala tím, kdyby prohlásila, že touží, aby se z ní stal hokejový gólman. Ne snad že by ho chtěla nějak zaujmout! Byl to přidrzlý floutek. Ema se zamračila. *Floutek?* Takový výraz by použila tak možná její máma, ne-li babička.

„Myslím, že takové přání není vlastně vůbec nereálné,“ vyrušil ji ze zamyšlení chlapec, který se už zase vrátil k okýnku. „Kdyby sis třeba přála světový mír nebo konec

hladomoru, to by se zařizovalo těžko, ale pirueta na ledě?“ zasmál se.

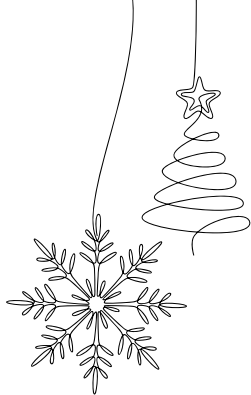
Takovou odpověď úplně nečekala, byla rozhodně lepší než nezúčastněné aha, kterého se jí dostalo od Jakuba. Na okamžik se ale zarazila a zadumala – nebo to bylo spíš takové poštouchnutí? Možná to přání považoval za naivní, anebo taky za sobecké, protože koneckonců, kdy jindy by měl člověk projevit známku solidarity než právě v tuhle dobu. Zamyšleně nakrčila obočí a rozhodla se, že se ho na to zeptá. „Chceš tím říct, že to bylo vlastně sobecký přání a ani trochu v duchu Vánoc, kdy by měli lidi myslet spíš na ostatní než na sebe?“

„Ne,“ pronesl se vši vážností. „Chtěl jsem tím říct přesně to, co jsem řekl. Takové přání není nereálné.“

„Ou, aha,“ odpověděla, protože ji nic chytřejšího v ten moment nenapadlo, a pokrčila rameny. Myslí se jí mihly všechny ty nepovedené pokusy o piruety, a tak tiše a víceméně pro sebe poznamenala: „Co ty tak víš o piruetách?“

Chlapec to i přes její šepot zaslechl a jenom se tomu zasmál. Nebyl to ale výsměšný nebo povýšený smích, naopak, zněl upřímně a rozjařeně a Emě připadal příjemný jako cinkot jejích oblíbených rolniček. Skousla si spodní ret a už poněkud netrpělivě čekala na to, až bude nabroušená i druhá brusle. Naštěstí to netrvalo dlouho, brzy už jí obě brusle podával. Ema chvatně sáhla do peněženky, aby mu zaplatila.

„Víc, než si myslíš,“ řekl jí, když konečně vylovila správnou bankovku.

2. kapitola

Ema se zarazila a pohledem sklouzla k nápisu u okna **BROUŠENÍ BRUSLÍ: 100 Kč.** „Ale...“ spustila zmateně a znovu otevřela peněženku.

„Ne,“ zakroutil chlapec pobaveně hlavou. „Mluvil jsem o těch piruetách, ne o ceně za broušení,“ vysvětlil a vzal si od Emy peníze. „Vím o nich víc, než si myslíš, a když sem přijdeš po zavíračce, tak tě je můžu naučit.“

Ema si ho nedůvěřivě prohlížela. „Na tohle balíš všechny holky?“

„Ne, jenom ty, co vypadají jako chodící Vánoce,“ mrkl na ni. „Slibuju, že nemám žádné postranní úmysly. Řekněme jen, že rád plním vánoční přání,“ pokrčil s úsměvem rameny.

„Ani tě neznám,“ namítla Ema, ale lhala by, kdyby řekla, že ji ta nabídka neláká.

„Jsem Gabriel,“ představil se a napřáhl k ní ruku. „Jsme domluveni?“

„Uvidíme,“ pozvedla Ema obočí a pak si bez dalšího slova vzala brusle a zamířila pryč.

Když se vrátila k Jakubovi, nedokázala se už vůbec soustředit na to, co se jí snažil vykládat, a odbyla ho vždy jen

hm, jo, ne, a hlavně slovem čau, které vypálila, jak nejdřív jenom mohla, poté co ji doprovodil domů.

Jakmile se za ní zabouchly dveře od domu, její prsty se honem rozběhly po displeji mobilu a vytočily číslo její nejlepší kamarádky Elišky. Jen co se na druhé straně telefonu ozvalo: „Tak povídej,“ Ema neváhala a vyklopila, co všechno se z jejího původně nezáživného rande vyklubalo.

„Co když si ze mě udělal dobrý den?“ řekla Ema nervózně Elišce, poté co jí už podruhé ten den volala.

Po prvním telefonátu se musela vrhnout na nějaké domácí povinnosti a to ji trochu rozptýlilo od divokého uvažování nad tím, jestli má, nebo nemá jít ven s někým, koho vůbec nezná. Když už ale měla všechno hotovo, dala volný průchod myšlenkám a v hlavě si udělala seznam pro a proti, zatímco si vybírala outfit, kdyby se přece jen rozhodla jít. Zvědavost a touha po bruslení nakonec zvítězily, a tak už podruhé během jednoho dne mířila na stejný vánoční trh.

„Tak nic,“ odpověděla jí s klidem kamarádka. „Dojdeš tam, uvidíš, že tam nikdo není, a půjdeš zase domů. Alespoň si uděláš procházku, pohyb na čerstvém vzduchu je zdravý. Teda alespoň se to tvrdí.“ Eliška byla vždycky se vším rychle hotová.

„Tak ti nevím, jestli můžeš v Praze mluvit zrovna o čerstvém vzduchu, ale dobře,“ neodpustila si Ema. „Jenže co když tam bude někde schovanéj a akorát si natočí nějaký blbý video jako pitomej prank na tiktok?“

„Ne každej je tvůj brácha,“ namítla Eliška. „Nehledě na to, že silně pochybuju, že by tak hezkou holku, jako seš ty,

chtěl kluk vylákat ven, jen aby ji nechal na ocet. Kdepak, kamarádko, to bych se spíš vsadila, že kecal a sám na ledě nikdy nestál. Dřív se holky lákaly na motýly a dneska to jsou zjevně piruety.“

„Hm,“ zabručela Ema. „Jsem z toho nějaká nervózní. To jsem dneska odpoledne, když jsem měla sraz s Jakubem, teda nebyla.“

Eliška se zasmála. „Jasně, protože jsi věděla, že jdeš ven s mimoňem a nic, co by stálo za to, z toho stejně nekouká. Teď máš rande s mysteriózním cizincem a buď z toho bude láska jako trám, nebo to bude ještě větší blbec než Jakub.“

„Tak dík. Zprvý přestaň číst tolik románů o mysteriózních cizincích a zadruhý mě moc neuklidňuješ,“ usadila kamarádku Ema, i když se jejími slovy docela dobře bavila.

„Ale Em, ty se dokážeš s každým vypořádat jedna dvě, takže ať se z něj vyklube cokoli, nemám nejmenší starost, že by sis s ním neporadila.“

„Konečně nějaká slova moudrosti,“ zazubila se Ema. „No nic, už jsem skoro na místě, tak budu končit.“

„Ok, darling, nezapomeň se mi pak hned ozvat! Jsem zvědavá,“ zahlásila Eliška a ukončila hovor.

Když Ema dorazila ke kluzišti, už tam nikdo nebyl a všechny stánky byly zavřené. Nehrála žádná hudba, ale naštěstí většina vánočního osvětlení byla zapnutá. Dodala si odvalu a došla k mantinelu. Hned si všimla, že led je krásně uhlazený a ještě mokrý. Vůbec už nepřipomínal tu rozježděnou břečku, která tu byla odpoledne. Usmála se. Na čerstvě upraveném ledu bylo něco uklidňujícího. Možná

to bylo tím, jak byl na pohled hladký a ještě nedotčený. Navíc ho doprovázela specifická vůně, kterou měla Ema spojenou s dětskými vzpomínkami z dob, kdy chodili bruslit celá rodina dohromady.

„Přišla jsi,“ ozvalo se za jejími zády.

Pomalů, skoro líně se otočila. Věděla, že to musí být Gabriel. Sice jeho hlas slyšela jen jednou, ale nemohla se mýlit. „Už to tak vypadá,“ odpověděla nonšalantně, i když jí srdce tlouklo jako o závod.

Gabriel se na ni jen zazubil. Na sobě měl černé kalhoty a černý svetr se zeleným vánočním stromečkem, který mu šel hezky k barvě očí. „Řekl jsem si, že bychom mohli trochu ladit,“ pronesl pobaveně, když viděl, jak si jeho svetr prohlíží. „Podívej,“ poklepal na své černé brusle. Ne hokejové, ale skutečné krasobruslařské z hladké elegantní kůže, s podpatkem a zoubky na nožích. Měl na nich oboustrannou lepicí páskou přidělané červené a zelené bambulky, takové, jaké mívají vánoční elfové na botách. Ema se neudržela a vyprskla smíchy. Ten kluk se jí snad zdál. Gabriel došel až k ní a otevřel dvířka na ledovou plochu. „Myslím, že se můžeme přezout a začít s výukou.“

„Nejdřív se předveď ty. Dokaž mi, že jsi mě netahal za nos a netrmácela jsem se sem zbytečně.“ Ema si založila ruce v bok a Gabriel s úsměvem pokrčil rameny. Pak se ale ještě na chvíli zarazil.

„Zatím jsi mi vlastně neřekla, jak se jmenuješ.“

Ema na chvíli zaváhala, ale asi nebyl důvod, proč mu to neříct. „Ema,“ řekla sebejistě.

„Těší mě, Emo.“ Vzal ji za ruku a vtiskl jí na ni drobný polibek. Ema byla vděčná, že má rukavice, protože i tak ji zamrazilo. Dál už na nic nečekal, zkušeně si zavázal tkaničky a začal se rozbruslovat.

Nemusel se ani moc snažit, aby Ema rychle pochopila, že ji za nos skutečně netahal. To, s jakou přirozeností a lehkostí se na ledě pohyboval, vytvářelo zdání, že je to mnohem lehčí než obyčejná chůze. Z jeho přešlapů vyzařovala dokonalá elegance, která se odrážela i v pohybu jeho rukou. Ema byla jako očarovaná. Lhala by, kdyby tvrdila, že se v ní nic nepohnulo. Připadal jí jako krásná černá labuť. Tušila, že jemu by se asi takové přirovnání nelíbilo, vzhledem k tomu, že byl kluk. Nic lepšího jí ale v tu chvíli nenapadlo. Se zatajeným dechem sledovala, co předvede dál. Netrvalo dlouho, Gabriel se odrazil od ledu a vymrštil se do vzduchu. Od nožů jeho bruslí se odrazily ledové střípky. Ema nedokázala rozeznat, který skok to zrovna byl ani jestli byl dvojitý, nebo trojitý, protože všechno, co mělo víc než jednu otáčku, nedokázala v té rychlosti spočítat. Rozhodně bylo ale vidět, že to nedělá poprvé. Vlastně se zcela očividně předváděl a Ema ke svému překvapení zjistila, že jí to vůbec nevádí. Klidně by ho mohla pozorovat celý večer a sama se ledu ani nedotknout. Už teď to bylo zajímavější než cokoli, co zažila na kterémkoli rande. Ne snad že by tohle bylo rande!

Došlo jí, že musí zírat s otevřenou pusou, za což by se měla asi trochu stydět, ale nemohla si pomoci. V televizi vždycky sledovala pouze ženské krasobruslení a páry,

zatímco samostatnou mužskou kategorii opomíjela. Měla pocit, že to není tak úplně ono. Jenže teď tu stála, pozorovala Gabriela a byla naprosto uchvácená. A taky trochu ustrašená, protože si najednou nedokázala představit, že by si před ním měla stoupnout na led. Skoro jako kdyby jí Gabriel četl myšlenky, otočil se a dojel za ní k mantinelu.

„Ty jsi krasobruslař?“ zeptala se asi stejně tak hloupě, jako když se jí Jakub ptal, jestli má ráda Vánoce.

Gabriel pohodil rameny a odhrnul si z čela pramen tmavých vlasů. „Hm, dalo by se to tak říct. Překvapilo tě to?“

„Trochu,“ připustila Ema. „Však víš, krasobruslení si spojuju většinou spíš s éterickými dívkami a ne s –“ Znovu se na něj podívala. Byl vysoký a štíhlý, určitě atletický typ, ale přesto by ho hned netipovala zrovna na krasobruslaře. „Klukem, jako jsi ty,“ dodala nakonec.

Gabrielovy rty se zvlhnily v pobaveném úsměvu. „A to víš, že krasobruslení byl zpočátku mužský sport? A ženy začaly závodit až mnohem později?“

„No jo, mužský totiž museli mít vždycky ve všem navrch,“ ušklíbla se. „Musím ti ale oznámit, že ačkoli tvoje malý vystoupení bylo docela působivý, furt jsem neviděla, že bys uměl nějakou tu piruetu,“ popíchla ho. Bylo jasné, že když dokáže skákat, tak umí i piruety. To uvědomění jí projelo jako blesk z čistého nebe a rozklepala se jí z toho kolena. Nedokázala si totiž představit, že by se před někým, jako byl Gabriel, měla předvést na ledě. Chtěla získat alespoň trochu času. Určitě se ztrapní už v momentě, kdy se postaví na brusle.

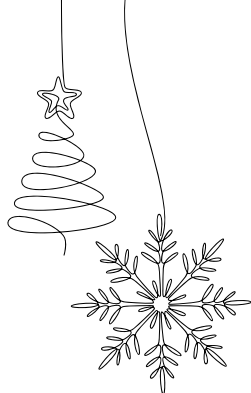
„Dobře, ale pak už je řada na tobě,“ ukázal na Emu prstem a znovu vyrazil na bruslích. Tentokrát si rovnou najel na piruetu a začal se točit. Brzy nabral ve svých otáčkách takovou rychlost, že se z toho Emě skoro zamotala hlava. Pak ji bez zaváhání zakončil výjezdem na jedné noze, s rukama teatrálně roztaženýma jako pěvec, který právě dokončil árii, a vrátil se zase k Emě.

„Tak co?“ mrkl na ni.

„Ehm, jo, tak to ani náhodou nepůjde, bye!“ Nebyla šance, že by se někdy mohla něco takového naučit, tak si raději rovnou ušetří ostudu a nebude se o to pokoušet.

Než se ale stačila otočit, Gabriel ji chytil ruce, které ještě spočívaly na mantinelu. „Ale no tak, tohle bylo, jen abych ti dokázal, že nějakou tu piruetu umím. Sama jsi mi o to říkala,“ lehce si rýpnul, ale pak nasadil přívětivější výraz. „Jen se neboj. Začneme pěkně od základů. Prozatím jen zkusíme klasickou vzpřímenou piruetu na dvou nohách, hm? A když se budeš cítit na něco trochu dobrodružnějšího, můžeš zkusit jednu nohu i zvednout. Ze všeho nejdřív se ale musíš naučit pořádně točit.“ Mrkl na ni, pustil její ruce a otevřel jí dvířka. Pak jí džentlmensky nabídl ruku, aby mohla vstoupit.

3. kapitola

„To ještě zvládnou, dík,“ našpulila Ema pusy a dodala si odvahy, aby vkročila na led.

„Fajn, ale říkal jsem si, že by ses měla trochu rozcvičit na rozehrátí,“ zazubil se Gabriel.

„Ty po mně chceš, abych cvičila na ledě? Mám začít dělat kliky nebo snad dřepy?“ odsekla sarkasticky.

„Buřtíky budou pro začátek naprosto stačit,“ odpověděl jí s klidem.

„Tak na to tu zase chybí ohniště a mám ten pocit, že rozdělávat oheň na ledě by bylo jaksi nepraktický,“ mudrovala dál Ema. Najednou si připadala strašně nešikovná, jako by měla brusle obuté poprvé v životě.

„Fakt vtipný,“ povytáhl Gabriel obočí.

„Taky bych řekla,“ ušklíbla se Ema.

„Ale teď vážně.“ Napřáhl k Emě obě ruce a ona je váhavě přijala. „Opakuj, co dělám já, jen teda popředu samozřejmě.“

Gabriel se dal do pohybu a skutečně začal vytvářet jakési obloučky nohama od sebe a zase k sobě, které se daly s trochou představivosti považovat za buřty. „Jdi pořádně do kolen, krasobruslení je hodně v kolenech,“ upozornil ji,

a když se přesvědčil, že si je v pohybech jistá, pustil ji. „Teď do toho zkus zapojit ruce. Zvedej je nahoru, ale hezky elegantně do elipsy.“ Předvedl jí, co má dělat, a Ema ho napodobila, i když jí chvíli trvalo, než se jí podařilo najít ten správný rytmus.

„Hádám, že tohle se učí malé děti,“ řekla uštěpačně, ale vlastně se docela bavila.

„Někde se začít musí,“ mrkl na ni Gabriel a zastavil se. „No a teď, když máme Vánoce, tak si zkusíme stromeček.“

„To kdybych věděla, tak přinesu ozdoby,“ neodpustila si Ema.

„To není potřeba,“ usmál se na ni Gabriel. „Hezčí ozdobu, než jsi ty sama, bys stejně nenašla.“

Ema protočila oči. „Zkus příště vymyslet něco trochu míň laciného.“

„Vynasnažím se. Ale teď se chvíli soustřed' na to, co dělám. Je to taky jen takový základ.“ A předvedl něco, co jako základ nevypadalo.

Ještě chvíli se zabývali cviky na rozehrátí a pak se Gabriel rozhodl, že už není potřeba dál odkládat to, proč jsou vlastně tady. Nasměroval Emu doprostřed kluziště. „Tak a teď ta piruetka. Jak jsem řekl, začneme hezky piruetou na dvě nohy.“

„Ok,“ přitakala Ema a nervózně si skousla ret. „Co mám dělat?“

„Nejdřív se trochu uvolni, nemáš se čeho bát,“ uchopil ji za pas. „Nesmíš se ale zase uvolnit až moc, protože musíš tělo držet ve vzpřímeném postoji. Začneme pomalu z místa.“

Jsi pravák?“ zeptal se a Ema cítila, jak ji polechtal jeho dech na krku. Stál těsně za ní. Trochu se ošila a pak přikývla.

„Proč?“ chtěla vědět.

„Kvůli tomu, kam se budeš točit. Většina lidí jsou sice praváci, ale pro jistotu se ptám.“

„Takže se budu točit doprava?“ ujišťovala se.

„Naopak,“ usmál se Gabriel. „Budeš se točit doleva.“

„Protože to dává smysl,“ zabrblala Ema.

„Protože ti pak pravá ruka pomůže zabrat a otočit se,“ vysvětlil pobaveně Gabriel. Dlaněmi jí zlehka přešel po pažích a roztáhl je. Nemohl si pomoci a chvíli tak setrval. „Hotovej Titanic, co?“ šeptl jí do ucha a donutil tak Emu znovu protočit oči.

„No, ledu by tu na to bylo dost, ale tím to tak končí,“ usadila ho.

„Dobře, takže teď ta pravá ruka. Představ si, že stíráš stůl,“ navigoval ji pomalu paží, aby pochopila, co tím myslí. „A pak teprve bude následovat druhá ruka a nakonec je musíš obě sbalit.“

„Ok,“ pokývala hlavou Ema, zatímco si ukládala jeho pokyny do paměti.

„Tak a teď nohy.“ Nechal svou ruku sklouznout na Emi-
no levé stehno a ona cítila, jak rudne. „Levou si nech pod sebou a tu pravou začni pomocí houpavých pohybů otáčet.“ Bezostyšně vzal Emu za boky a naznačil pohyb, který měl na mysli.

„Cože?“ zeptala se zmateně Ema a snažila se nenechat rozhodit Gabrielovými dotyky.

„Zkus si představit, že jsi kružítko,“ řekl trochu pobaveně.

„Kružítko?“ Ema lehce pootočila hlavu, aby se na Gabriela podívala. Jejich obličejy byly tak blízko u sebe, až se jí zatajil dech. Gabriel byl opravdu hezký. Černé vlasy mu zrovna spadaly do obličejy, což Emě připadalo docela sexy. Hnědozelené oči se mu leskly, od fyzické námahy, nebo možná protože se dobře bavil? Ema si nebyla jistá, ale připadalo jí, že jeho pohled doslova září. Pod rtem se mu rýsovala piha, což zkrátka jen vybízelo k tomu, aby se člověk na jeho ústa zaměřil. Emě blesklo hlavou, jaké by to bylo se jich dotýkat. Nejprve by po nich přejela prsty, aby je prozkoumala, a pak by dovolila svým vlastním rtům jeokusit.

„Chci, abys klesla v koleno, druhou nohou opíšeš kruh a tahem ji pak vrátíš zpátky a musíš se zase vytáhnout. Prostě něco jako pohyb kružítko nebo nůžek,“ instruoval ji a vytrhl ji tak ze zasnění. „Zkus si to a pak k tomu přidáme ty ruce.“

Ema se zhluboka nadechla a pokusila se o to, co jí Gabriel vysvětloval. Ze začátku byla trochu nejistá, ale pak to snad i pochopila. Současně ale taky zjistila, že ji nohy, především stehna, nechtějí téměř poslouchat. „Hlava to bere, ale nohy ne,“ stěžovala si. „Myslím, že je vyčerpala až moc velká porce buřtů,“ zavtipkovala.

„Naopak, naordinoval bych ti jich ještě víc. Musíš mít posílené nohy a všechno půjde. A pak to nesmíš vzdávat,“ řekl povzbudivě. „Jen pokračuj,“ hravě ji plácnul po stehně a nechal ji, ať se snaží dál. Ema si zabrbkala něco pod pomyslné fousy, ale pokračovala.

„Tak, teď ruce. Ještě jednou ti to předvedu, ale zkus k tomu už zapojit nohy,“ naváděl ji a opět ji uchopil za roztažené paže. „Jak jsem řekl, až se budeš otáčet, ruce ti pomůžou se sbalit.“ Otočil s Emou, jako by byla pouhou loutkou, a ona se najednou ocitla stočená v jeho náručí.

Srdce jí začalo divoce tlouct. *Soustřed' se na piruetu*, vynadala si v duchu. „To je krok číslo jedna,“ usmál se a pohlédl přímo do Eminých hnědých očí. „Teď to zkus sama a já ti pak řeknu, jak dál,“ hbitě ji pustil a odbruslil kousek stranou.

Ema zůstala na okamžik bez hnutí a připadala si jako přimrazená. Nebyla si jistá, zda to bylo tím, že ještě před vteřinou ji obklopovalo příjemné teplo Gabrielovy náruče, nebo na ni zkrátka začala působit tréma. Zatímco sbírala odvahu k pohybu, Gabriel vytáhl z kapsy telefon a pustil tam písničku od Jamese Blunta „You're Beautiful“. Snad mu přišla příhodná, ale Ema sotva dokázala vnímat její text. Povědomá melodie jí ale pomohla trochu se uvolnit a pomalu se dala do pohybu.

Nepřipadala si tak marná, jako když to zkoušela podle tutoriálů, ale po chvíli zjistila, že nemá ve stehnech pořádnou sílu na to, aby si pravou nohu vytáhla zpátky. Ten fakt frustrovaně oznámila Gabrielovi a nejraději by to byla všechno vzdala. Gabriel jí na to ale nesmlouvavě odpověděl, ať se zkrátka snaží dál.

„Pamatuj si, že žádný učený z nebe nespadl. To jenom andělé a já,“ doplnil, aby ji poškádlil.

„A to tě z toho nebe vykopli, nebo ses tam s tou svou očividnou skromností nevešel?“ Udělala na něj obličej, ale

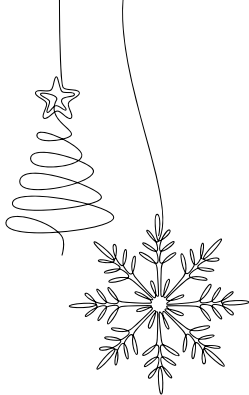
rozhodla se ve svém snažení pokračovat. Zkoušela to znovu a znovu, až se jí konečně povedlo takovým dost neelegantním způsobem skutečně se roztočit.

„Fajn,“ prohlásil spokojeně Gabriel a zastavil ji. „Teď ruce. Až se budeš točit, chci, abys je překřížila a držela blízko těla. Čím blíž je budeš mít, tím rychleji se budeš otáčet,“ vysvětlil.

„Nejsem si jistá, že se chci otáčet rychle,“ zkonstatovala, ale byla to pravda jen napůl. Vlastně toužila po tom se na ledě otáčet, jak nejrychleji dovede. I když to bylo kapku děsivé. Odhodila tedy veškeré zábrany a udělala, co jí Gabriel poradil. Netrvalo dlouho a její sen se splnil. Začala se na ledě svižně točit a svět kolem ní se proměnil v jednu veselou barevnou šmouhu. Cítila se tak lehce a šťastně jako snad ještě nikdy. Zastavila se, až když hrozilo, že se jí zamotá hlava. Měla pocit, že se otočila snad tisíckrát, i když to ve skutečnosti mohly být maximálně dvě otočky. Dvě, nebo tisíc, její rozzářený úsměv hrdě hlásil, že na tom nezáleží.

„Výborně. Říkal jsem ti, že to není nespelnitelný přání,“ usmál se na ni Gabriel. „Teď ale zkus zvednout tu jednu nohu. Proč se otáčet na dvou, když to jde i na jedný, co?“

4. kapitola

Ema si zkřehlými prsty rozvazovala tkaničky bruslí. Mezi ní a Gabrielem zavládlo napjaté ticho. Bylo to skoro, jako kdyby se to kouzlo mezi nimi rozpustilo v momentě, kdy sestoupili z ledu.

„Tak díky,“ řekla poněkud rozpačitě, když byla přezutá a měla posbírané věci, zatímco Gabriel si ještě otíral brusle. *Ideální příležitost k tomu vzít nohy na ramena*, pomyslela si.

„Počkej, nechystáš se jít domů sama, že ne?“ zarazil se Gabriel v pohybu.

Ema pokrčila rameny. „Co jinýho? Myslím, že na to, abych tě vzala představit rodičům, je naše známost přece jen trochu krátká,“ zkonstatovala sarkasticky, aby zakryla nervozitu.

Gabrielovi zacukaly koutky rtů a honem si uklidil brusle do tašky. „Nezáleží na délce známosti, ale na její intenzitě.“

Ema musela připustit, že ji tou odpovědí trochu odzbrojil, a nedokázala úplně pohotově zareagovat.

„Navíc,“ pokračoval Gabriel a ladně se zvedl z lavičky, „co bych to byl za džentlmena, kdybych nechal takhle hezký děvče potulovat se samotný po nocích?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Melodie piruet.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.